

Kitab Daniel - Nomer Wolung Puluh Papat

Mbabar Papat Generasi Adventisme Laodikea: Sawijining Lelakon Lumantar Paralelisme Alkitabiah lan Pangujian Kenabian

Jeff Pippenger

2024-02-17

Kayektèn diteguhaké adhedhasar paseksené wong loro utawa telu, lan panrapan patang pepénginan nistha ing Yéhezkièl pasal wolu, minangka patang generasi Adventisme Laodikia, nduwèni sawatara seksi. Ing artikel-artikel sadurungé wis kaidentifikasi yèn pitu pasamuwan ing Wahyu pasal loro lan telu ora mung makili sajarah Israèl modhèren wiwit jaman para rasul nganti tekan pungkasaning donya, nanging uga yèn pitu pasamuwan mau makili sajarah Israèl kuna wiwit jaman Musa nganti tekan jaman Kristus.

Pasamuwan Éfesus makili pasamuwan Kristen wiwitan, lan uga Israèl kuna wiwit saka Musa nganti tumeka ing jaman para Hakim. Pasamuwan Smirna makili mangsa panganiaya wiwit saka jaman para murid nganti tumeka marang Kaisar Romawi Konstantinus, lan uga mangsa para Hakim, nalika saben wong nindakaké apa kang bener miturut paningalé dhéwé. Pasamuwan Pérgamus makili mangsa kompromi wiwit saka Konstantinus nganti tekan kepausan ing taun 538, nanging uga mangsa nalika Israèl kuna nampik Gusti Allah lan milih sawijining raja, sarta terus-terusan nglakoni kompromi karo karajan-karajan kaping kang ngubengi wong-wong mau. Pasamuwan kaping papat, yaiku Tiatira, kang dilambangaké déning Izébel, iku mangsa pamaréntahan kepausan wiwit taun 538 nganti 1798, lan uga masa panawanan pitung puluh tauné Israèl kuna ing Babilon.

Pasamuwan papat mau uga makili papat generasi Adventisme, lan maringi paseksen tumrap panganggone papat jejijikané Yehezkiel marang papat generasi iku. Pambalélané taun 1863 diwakili déning generasi kapisan Israel kuna, kaya katuduhaké ing pambalélané Harun bab pedhèt emas. Generasi kapisan iku kalebu pitutur kang diparingaké marang pasamuwan Éfesus, kang nuduhaké yèn umat Allah wus nilar katresnané kang kapisan, lan perlu mratobat sarta bali marang katresnané kang kapisan. Ing taun 1863, katresnan kang kapisan, kaya kang dipralambangaké déning permata-permatané William Miller (bebener-bebener dhasar, mligi “pitung wektuné”), disisihaké, lan umat Allah dipituturi supaya bali.

Nanging Aku duwe apa-apa marang kowe, amarga kowe wis nilar katresnanmu kang wiwitan. Mulané élingana saka ngendi kowe wis tiba, lan mratobata, sarta tindakna pakaryan-pakaryan kang wiwitan; manawa ora, Aku bakal enggal teka marang kowe, lan bakal nyingkiraké kaki damarmu saka panggonané, kajaba manawa kowe mratobat.
Wahyu 2:4, 5.

Para pandhèrèk Miller wis ngadhepi Protestantisme murtad, kang déning Yérémia sinebut “pasamuwaning para panyendhu,” lan kanthi sabar ngentèni tekane wahyu iku, awit

manawa wis tekan, iku ora bakal ngapusi. “Pasamuwaning para panyendhu” iku kagambarake déning nabi tuwa kang ngapusi nabi saka Yehuda, sing wis nglairake panyaruwe marang pangibadah palsu gawéané Yérobéam.

Aku pirsá pakaryanmu, lan rekasamu, lan kasabaranmu, lan manawa kowe ora bisa nahan wong-wong kang ala; lan kowe wus nyoba wong-wong kang kandha manawa dheweke iku rasul-rasul, nanging dudu, lan wus nemokake manawa dheweke iku para goroh; lan kowe wus nandhang, lan nduwèni kasabaran, lan marga saka asma-Ku wus rekasa, lan ora kendho. Wahyu 2:2, 3.

Pasamuwan kapindho, yaiku Smyrna, nglambangaké mangsa panganiaya ing pasamuwan Kristen wiwitan, kang kapérang saka para martir sejati lan sapérangan wong sing ndhatengaké panganiaya marang awaké dhéwé amarga pambulèn kang ora suci. Uga nglambangaké jaman para Hakim nalika saben wong ing Israel kuna nindakaké apa waé sing katon bener miturut paningalé dhéwé. Generasi pambrontakan sing diwiwiti ing taun 1888 nandhani sawijining mangsa panganiaya marang Roh Ramalan, para utusan pilihan kanggo wektu iku, lan Roh Suci. Iku ngenalaké sawijining mangsa nalika para wong tuwa ing Adventisme Laodikia milih nindakaké apa waé sing katon bener miturut paningalé dhéwé, kaya kang katuduhaké déning wong-wong kayata Kellogg, Prescott, lan Daniells.

Sawijining golongan cilik kang setya ing wektu iku kudu ana ing peperangan rohani kang matèni nglawan sawijining golongan sing ngakoni yèn dhèwèké iku wong Yahudi, nanging dudu. Sanadyan padha nyekel kalungguhan pamaréntahan, satemené padha kalebu pasamuwané Iblis, kaya kang kasaksèkaké déning Sister White nalika mratélakaké yèn ana sawatara wong kang lagi dipandhegani “déning para malaékat kang wus diusir saka swarga.” Padha ngakoni yèn dhèwèké wicaksana, nanging satemené padha bodho. Ora ana paukuman kang ditumpakaké marang wong-wong wicaksana ing mangsa wektu iku, nanging malah ana panglipur supaya padha setya nganti tekan pati. Ing taun 1915, tembung pungkasan kang tau diucapaké déning Sister White yaiku, “Aku ngerti marang Sapa kang wis dakpitadosi,” amarga dhèwèké wis setya nganti tekan pati.

Aku mangerténi pakaryanmu, lan kasangsaranmu, lan kamlaratanmu, (nanging kowé iku sugih) lan Aku mangerténi pitenahé wong-wong kang padha ngaku yèn dhèwèké iku wong Yahudi, nanging dudu, malah padha dadi pasamuwané Iblis. Aja wedi marang samubarang kang bakal koktanggungi: lah, Iblis bakal nglebokaké sawatara panunggalanmu menyang pakunjaran, supaya kowé padha katitah; lan kowé bakal nandhang kasangsaran sepuluh dina: setyaa nganti tekan pati, lan Aku bakal maringi kowé makuthaning urip. Wahyu 2:9, 10.

Pasamuwan ing Pergamos nggambarake kompromi antarané bebener lan kasalahan, antarané paganisme lan Kekristenan, ing jaman Kaisar Constantine, lan uga kompromi Israèl kuna kang dumadi sajrone sajarah para raja. Iku nggambarake campuran bebener lan kasalahan, kang mung bisa ngasilake kasalahan. Iku kagambarake déning konferènsi Alkitab taun 1919 nalika diterbitake buku, “The Doctrine of Christ”, kanggo mbangun sawijining pekabaran Adventis kang luwih caket nggambarake Injil palsu saka Protestantisme murtad.

Ana ing generasi katelu Adventisme kompromi-kompromi gedhé marang bebener iku dumadi.

Ing generasi iku, diwiwiti ing taun 1919, gréja wiwit nindakaké kompromi sing ngasilaké Buku Pedoman Gréja. Ing generasi iku, diwiwiti ing taun 1919, gréja wiwit nindakaké kompromi sing nuntut akreditasi ing sekolah-sekolah kesehatan lan agama. Ing generasi iku uga, miwité peralihan menyang Alkitab-alkitab modhèren sing dhedhasar Katulik. Ing sajarah iku, kadadéan kaslametaning ati saka para pimpinan kanggo ngadekaké sesambungan karo rézim-rézim sing kanthi terang-terangan anti-Kristen.

Pakulinan iku wus lair isih ing mangsa bayi nalika Perang Sipil, nalika pimpinan Laodikia mbentuk sesambetan hukum karo pamaréntah Amerika Sarékat, supaya bisa nggayuh asil kang luwih becik tumrap para nom-noman ing pasamuwan kang bakal wajib mlebu dinas perang ing perang kang paling matèni sajroning sajarah Amerika; lan prakara iku kaulangi manèh ing wiwitan Perang Donya Kapisan nalika présidhèn General Conference, A. G. Daniells, sesrawungan karo pamaréntah Jerman, maringi sarujuké supaya Jerman ngrekrut lan meksa para nom-noman supaya ngladèni ing militèr, lan nggawa gaman, sarta nglirwakaké Sabat. Tindakane Daniells mau njalari ana pamisahan kang ngasilaké manéka pecahan gerakan Reform Seventh-day Adventist kang isih ana nganti tekan dina iki.

Kompromi mau terus lumaku ing Jerman Nazi ing sangisoring Hitler, lan sawisé kuwi ing bangsa-bangsa kang mbentuk Uni Soviet, lan nganti saiki isih dijunjung ing rézim-rézim kayata China. Kompromi saka generasi katelu sajroning sesambungané karo tata pamaréntahan wis dipratandhani déning kompromi para raja Israel kuna lan Konstantinus, kaya disimbolaké ing pasamuwan Pergamos. Mangsa iku uga makili kompromi tata pasamuwané karo Injil palsu bab tentrem lan katentreman, kang diwakili déning “The Doctrine of Christ” anggitané Prescott.

Aku weruh sakehing panggawemu lan ing ngendi papan padununganmu, yaiku ing kono dhamparé Iblis ana; lan kowé tetep nyekel erat asmaningSun, lan ora nyélaki precayaningSun, malah ing dina-dina nalika Antipas, seksiku kang setya, dipatèni ana ing antaramu, ing papan padunungané Iblis. Nanging Aku duwe sawatara prakara marang kowé, amarga ana ing kono wong-wong kang nyekel piwulangé Balaam, kang mulang Balak supaya masang sandhungan ana ing ngarepé bani Israèl, supaya padha mangan sesajèn kanggo brahala, lan laku jina. Wahyu 2:13, 14.

Laku jina iku mratelakake pakaryané General Conference anggoné nyelaraké awaké dhéwé karo bangsa-bangsa kayata Jerman Nazi lan Uni Sovyèt kanthi alesan njaga sesambetan kerjané sing dianggep perlu karo pamaréntahan-pamaréntahan sing rusak, nalika padha nyingkiraké wong-wong pracaya kang setya ana ing bangsa-bangsa mau sing nandhang panganiaya saka manéka réjim kang wus padha digandhèngi. Déné panganan sing dipasrahaké marang brahala iku nglambangaké metodologi palsu saka Protestanisme murtad lan Katulik sing nalika kuwi wus mapan kanthi kukuh ana ing universitas-universitas Adventisme Laodikia, sing wus sarujuk supaya dipréntah déning paugeran-paugeran metodologi murtad, ing babagan agama uga kesehatan.

Gusti Yésus nggambarake pungkasaning generasi katelu kaya déné Panjenengané nggambarake wiwitané, awit Panjenengané nandhai tekane generasi kapapat kanthi diterbitakéning buku, Questions on Doctrine sing diterbitaké ing taun 1957, kang kanthi tuntas nampik bédaning kawilujengan sing utama kang ana ing antarané kayektèn lan gagasan-gagasan kliru saka Protestanisme murtaf lan Katulik. Buku iku temtu ngemot sawetara piwulang kang kliru, nanging sajatiné mulang yèn ora mungkin urip kanthi kamenangan ana ing Kristus, nganti sawisé wong kanthi mujijat diowahi nalika Rawuhé Kang Kaping Pindhho. Buku iku nandhani wiwitaning generasi nalika wong lanang tuwa rong puluh lima iku bakal sujud marang srengéngé. Unsur-unsur pulitik lan agami kang perlu supaya pasamuwan Advent Laodikia bisa nampa pangibadah dina Minggu ing paugeran Minggu kang bakal enggal rawuh wis tekan.

Pangawulan nistha kaping papat ing kitab Yéhezkièl dumadi nalika golongan setya kang sathithik ing bab sanga lagi nampani segel ing bathuke, pas sadurungé para malaékat pangrusak miwiti pakaryané. Wahyu iku kawiwitan ing ayat siji, bab wolu, ing dina kaping lima, sasi kaping nem, taun kaping nem. Wahyu iku kawiwitan ing dina sadurungé paukuman kaleksanan marang wong-wong kang sujud marang srengéngé, kang iku tandha panguwasa papal, lan cacahé asmane yaiku “666.”

Pakaryan panyegelan marang sèket patang èwu kaping papat wiwit tanggal 11 September 2001 nalika serangan marang kéwan bumi kalampahan lumantar bilai katelu saka Islam. Serangan iku ndadèkaké para bangsa nesu, lan nandhani rawuhé udan pungkasan. Nanging udan pungkasan iku mung bakal dingertèni déning wong-wong sing bakal katuntun bali marang dhasar-dhasar Adventisme supaya weruh yèn telung Bilai Islam iku sawijining kayektèn dhasar. Ing wektu iku, wong-wong sing katuntun bali marang dalan-dalan kuna sing diarani Yeremia minangka “pasareyan” (yaiku udan pungkasan), bakal dadi para juru waspada sing ngunekaké kalasangka bilai katelu, utawa bakal dadi wong-wong sing ora gelem ngrungokaké swarané kalasangka, lan kanthi mangkono nolak lumaku ana ing dalan-dalan kuna.

Banjur wong-wong mau kabukti lumantar dosa pambrontakan bapakne ing taun 1863. Ing wektu kang pas padha, tekane sawijining pesen bab kabenerané Kristus, yaiku “pambeneran marga saka pracaya sajroning kayekten”. Iku yaiku pesen Laodikia saka Jones lan Waggoner, lan iku uga pesené Ezekiel marang balung-balung garing kang mati, kang teka saka “papat angin”, kang dadi pralambang Islam saka bilai katelu (“jaran nesu” kang ngupaya uwal). Sawisé iku, sathithik wong setya mau kabukti déning dosa pambrontakan bapakne ing taun 1888, nalika malaékat kang kuwasa saka Wahyu wolulas tumurun nalika gedhong-gedhong gedhé ing Kutha New York dirubuhaké, lan Wahyu bab wolulas, ayat siji nganti telu, kasampurnakaké.

Banjur wong-wong mau diuji lumantar pambédhahan marang pangenalan pesen udan pungkasan. Apa udan pungkasan iku sawijining pawujudan saka kakuwasané Allah kaya ing jaman-jaman biyèn, utawa apa pawujudan-pawujudan kakuwasané Allah iku mung kadadéan ing jaman biyèn waé? Wong setya sing mung sathithik iku banjur diuji déning

pambrontakané pambrontakan bapak-bapaké ing taun 1919. Kepriyé wong setya sing mung sathithik iku ngliwati telung pacoban mau nemtokaké apa wong-wong mau bakal nampa meteréné Allah ing bathuké, utawa malah nemoni awaké dhéwé sujud marang srengéngé bebarengan karo para pinituwa rong puluh lima saka Adventisme Laodikia.

Kabeh pambrontakaning papat turunan Adventisme Laodikia nemokaké padanané ing tanggal 11 September 2001. Tanggal iku, sing déning Yésaya diidentifikasi minangka “dintening angin wetan,” nandhani wiwitané wektu panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu, lan wektu panyegelan iku sawijining mangsa wektu. Pungkasaning mangsa iku wis digambaraké déning wiwitané, awit Yésus tansah nggambaraké pungkasaning sawijining prakara lumantar wiwitaning prakara iku. Ing gerakan-gerakan pungkasan saka prosès panyegelan, ujian-ujian sing wis diwakili ing wiwitaning mangsa iku bola-bali kaulang manèh.

Ing tanggal 11 September 2001, ujian-ujian kang wis gagal dilampahi déning para pambrontak Adventisme Laodikia, kaya dene kagambarake déning papat pangawulan nistha ing Yéhezkièl, lan déning papat pasamuwan kang kapisan ing Wahyu pasal loro lan telu, wus tekan, nandhani wiwitané sawijining prosès pangujèn kang nuntun, tumrap wong-wong kang ngakoni dadi Adventis Dina Kaping Pitu, marang tandha kéwan galak, utawa marang sègèlé Gusti Allah.

Kapemimpinan Adventisme Laodikia wis kaiket déning tali-tali pangapusing dhéwé, lan meh ora mungkin tumrap wong-wong mau kanggo “ngakoni” sawijining pangulangan saka pepanthaning kakuwataning Allah kaya kang kaawakaké déning gerakan-gerakan reformasi sadurungé, kalebu gerakan reformasi kang ndadèkaké Adventisme ana. Para wong tuwa ing jaman kuna nyebar lan nutupi doktrin-doktrin kang ka pralambangaké déning permata-permatané Miller nganggo dhuwit recehan lan permata-permata palsu. Pethi pusakané King James Bible wis disingkiraké marang jaman basa kuna lan diganti nganggo Alkitab-Alkitab basa modhèrn kang kaandharaké ana ing istilah-istilahé manungsa dosa.

Manawa ana sapa waé saka para wong kuna kang gelem nimbang kamungkinan yèn pawarta udan pungkasan iku dudu pawarta tentrem lan kaamanan, mesthi meh ora mungkin tumrap wong-wong mau kanggo mangertèni yèn pepanthaning panguwaosé Allah ing sajarah-sajarah suci ing jaman biyèn iku minangka pratandha kang kanthi cetha mratélakaké pameteraiané wong satus patang puluh papat èwu. Sing luwih angel manèh tumrap wong-wong mau kanggo dimangertèni yaiku yèn sajarah-sajarah suci kang paling langsung mratélakaké pameteraiané wong satus patang puluh papat èwu iku ya iku sajarah-sajarah suci kang nggenepi Maleakhi pasal telu, awit Maleakhi pasal telu netepaké yèn tansah ana sawijining utusan kang nyawisaké dalan tumrap rawuhipun kanthi ndadak Sang Utusaning Prajanjian. Utusan iku dipralambangaké déning nabi Élia, kang kanthi kendel martakaké yèn ing sajarahé ora bakal ana udan, kejaba manawa iku teka lumantar palayanané.

Pitung puluh pinituwanipun Yeheskiel badhé nganggep prayogi menawi nampi bilih pangakenipun dados Padalemaning Pangéran punika tanpa dhasar, lan satemenipun makili

pangakening satunggaling bangsa ingkang dipunliwati, kados dene kebon anggur dipunsukakaken dhateng para tiyang ingkang ngasilaken woh ingkang pantes tumrap kebon anggur punika. Pesen bilai ingkang kaping tiga, utusan ingkang nyawisaken margi, kidung bab kebon anggur, sadaya punika maringi paseksi nglawan tradhisi lan pakulinan ingkang sampun dados papan kapitadosanipun, lan makili satunggaling alangan ingkang meh boten saged kaungkuli tumrap pangaken udan pungkasan.

Panutuping panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu ngetokaké pacoban-pacoban kang padha tumrap wong-wong sing wis ngakoni “mangertèni” perané Islam ing bilai katelu. “Tambahing kawruh” kang miwiti gerakané kaum Millerit wiwit ing pungkasané “pitung mangsa” ing taun 1798. “Tambahing kawruh” kang miwiti gerakané satus patang puluh papat ewu wiwit ing pungkasané “pitung mangsa” simbolis (satus rong puluh enem taun) ing taun 1989. Sajeroning satus rong puluh enem taun murtaḍ kang saya mundhak mau, Adventisme Laodikia wis tekan generasi kaping papat lan pungkasan.

Ing turun-tumurun kaping telu lan kaping papat sawijining bangsa utawa umat ngebaki tuwunging mangsa peneobaané, lan wektu iku saiki wis tumeka. “Tambahing kawruh” saka kitab Daniel kang dilambangaké déning Kali Hiddekel iku uga kawruh kang ditambahaké nalika Wahyué Gusti Yesus Kristus kabikak sadurungé mangsa peneobaan katutup.

Kita bakal ngrembag telung pasal pungkasan saka kitab Daniel ing artikel sabanjuré.

“Dina-dina iku saya cepet nyedhak nalika bakal ana kabingungan lan kacawisan kang gedhe. Iblis, kasandhang jubah malaekat, bakal nasarake, manawa bisa, para wong pilihan piyambak. Bakal ana allah akèh lan gusti akèh. Saben angin piwulang bakal padha ngembus. Wong-wong kang wis ngaturake pakurmatan kang paling luhur marang ‘èlmu kang kanthi salah sinebut mangkono’ ora bakal dadi para pamimpin nalika semana. Wong-wong kang wis ngendelake akal budi, kaluhuran kapinteran, utawa bakat ora bakal banjur ngadeg ana ing ngareping barisan. Wong-wong mau ora mlaku sasarengan karo pepadhang. Wong-wong kang wis mbuktekake awake ora setya ora bakal banjur kaparingan pasrahing wedhus gembala. Ing pakaryan pungkasan kang khidmat iku mung sathithik wong gedhe kang bakal melu. Wong-wong mau rumangsa cukup ing awake dhewe, mardika saka Gusti Allah, lan Panjenengane ora bisa migunakaké wong-wong mau. Gusti kagungan para abdi kang setya, kang ing mangsa gonjang-ganjing lan panggodhèn iku bakal kababar katon cetha. Ana jiwa-jiwa aji kang saiki kasingid, kang durung ngglundhungaké dhengkul marang Baal. Wong-wong mau durung nampa pepadhang kang wis sumunar kanthi padhang nglumpuk tumrap kowé. Nanging bisa uga, ana ing sangisoring njaba kang kasar lan ora narik kawigaten, padhanging resik saka watak Kristen kang sejati bakal kababar. Ing wayah awan kita mandeng marang langit nanging ora weruh lintang-lintang. Lintang-lintang iku ana ing kono, tetep mapan ana ing cakrawala, nanging mripat ora bisa mbedakaké. Ing wayah bengi kita nyawang semaraké kang sejati.” Testimonies, volume 5, 80, 81.